

Carta do Prelado (outubro 2014)

O Prelado convida a rezar co beato Álvaro: "Grazas, perdón, axúdame máis". Suxire pedir especialmente pola paz e polo próximo Sínodo sobre a familia.

08-10-2014

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Ut in gratiárum semper actióne maneámus! Unámonos á permanente acción de grazas que san Xosemaría vive no Ceo, agora con motivo da

unidade da Obra, que temos *tocado* pola beatificación do queridísimo don Álvaro: cantas máis grazas deamos ao Señor, máis nos uniremos a súa Santísima Vontade sempre e en todo.

Véñenme aos beizos as palabras do Apóstolo: *a miña alegría é a de todos vós*[1]. Un gozo que provén do Espírito Santo, como cumprimento da promesa de Xesucristo aos primeiros Doce e, neles, a todos os cristiáns: *se gardades os meus mandamentos, permaneceredes no meu amor, como Eu gardei os mandamentos do meu Pai e permanezo no seu amor. Díxenvos isto para que a miña alegría estea en vós e a vosa alegría sexa completa*[2].

A vida deste servo bo e fiel - considerámolo moitas veces - resúmese nunha fidelidade plena ao plan de Deus sobre a súa persoa e a súa misión nesta terra. De aí proviña

a súa paz inalterable, esa alegría que moitísimas persoas puidemos contemplar. Ao recoñecelo na gloria dos benaventurados, e propolo como exemplo do seguimento leal de Cristo, a Igrexa lémbra-nos a senda que habemos de percorrer para a unión con Deus, á que o Señor nos convoca a todos, sendo xa felices aquí abaixo.

Moi presente temos o gozo do meu querido predecesor, en 1992, con motivo da beatificación de san Xosemaría. Escribíanos: «Tan íntima e profunda era esa alegría, froito do Espírito Santo (cfr. *Gal* 5, 22), que nos parecía estar inmersos nun *mar de gozo*, sinal claro da presenza de Deus nas nosas almas»[3]. O mesmo sucédenos agora a todas e a todos. E pido ao Señor, como don Álvaro naquela ocasión, que contaxie ese xúbilo aos centenaes de milleiros de persoas que viron no mundo enteiro a cerimonia da beatificación, e tamén

a quen participen nas Misas de acción de grazas en diversos lugares. Como recoñecemento da santidad do noso Pai, tamén agora rogamos ao Señor que estas xornadas graven en todos unha pegada indeleble; que a choiva de grazas destes días empuxe a todos «a rezar, a frecuentar os sacramentos, a mellorar no seu ambiente familiar ou de traballo; en definitiva, a achegarse un pouco máis a Deus»[4].

San Xosemaría afirmaba con tesón que ***a alegría é un ben cristián, que posuímos mentres loitamos, porque é consecuencia da paz***[5].

Por iso, un propósito ben concreto do que vivimos, tradúcese en pelexar con espírito deportivo para estar en cada instante máis preto de Deus: no traballo e no descanso, no fogar de familia e na vida social, nas incidencias pequenas ou grandes de cada xornada..., levantemos a mirada ao noso Pai Deus

suplicándolle que nos decidamos a aproveitar o exemplo do beato Álvaro, amando os ensinos de san Xosemaría. Así permaneceremos sempre serenos, contentos, e sementaremos ao noso ao redor o *gáudium cum pace*, a alegría e a paz dos que camiñan con Xesucristo.

Na Misa do 27 de setembro, leuse a carta que me dirixiu o Santo Pai con ocasión da beatificación. Papa Francisco comenta aquela jaculatoria que don Álvaro tiña frecuentemente nos beizos: *grazas, perdón, axúdame máis*. Emocionounos escoitar estas palabras naquela solemne cerimonia. Son as mesmas que vos propuxen como lema para os próximos meses: expresión concreta da nosa gratitude a Deus, que nos ofrecen unha canle para esa conversión máis fonda que Deus pídenos agora a cada un e a cada unha.

Grazas! Sae da alma esta primeira exclamación, nestes momentos. A nosa gratitude polo que contemplamos diríxese *ao Rei dos séculos, ao inmortal, invisible e único Deus, honra e gloria polos séculos dos séculos*[6]. Grazas, Trindade Beatísima, por este agasallo que fixeches á Igrexa, ao Opus Dei e á humanidade enteira, ao propor a figura amable deste servo teu como referencia e como intercesor. As celebracións en Madrid durante os días pasados, e as que están a ter lugar na Cidade Eterna e en innumerables países, coas Misas de acción de grazas e coas oracións dos milleiros de persoas que acoden a rezar na Basílica de San Eugenio ante o corpo do novo beato, facémolas nosas co espírito que san Xosemaría, desde os comezos da Obra, condensou nunhas breves e intensísimas palabras: ***Deo omnis glória! Regnáre Christum vólumus! Omnes cum Petro ad***

Iesum per Mariám! Renovemos o desexo de dar a Deus toda a gloria, pelexando con decisión diaria para implantar o reinado de Xesucristo na sociedade, ben unidos ao Papa, deixándonos levar até Xesús pola Virxe Santísima, a nosa Nai.

Desexamos moi en serio a graza do Ceo para que este propósito concretese en obras; porque -como tamén nos mencionaba san Xosemaría- ***obras son amores e non boas razóns***[7]. Con frecuencia, a pesar da boa vontade que pola bondade de Deus móvenos, o noso afán de conversión queda curto, por mor da nosa fraqueza. Entón, ao amparo do que nos repetía don Álvaro, preséntasenos o momento de recorrer ao perdón de Deus, sobre todo no exame ao final de cada xornada e cada vez que nos achegamos ao santo sacramento da Penitencia: *perdón, axúdame máis*. Así, até esas pelexas perdidas

converteranse en batallas gañadas, e a graza divina convidaranos a recomenzar o combate espiritual con novo brío.

Consideremos unhas palabras do Papa na súa mensaxe sobre a beatificación. **Grazas, perdón, axúdame!** Nestas palabras exprésase a tensión dunha existencia centrada en Deus. De alguén que foi tocado polo Amor máis grande e vive totalmente dese amor. De alguén que, aínda experimentando as súas fraquezas e límites humanos, confía na misericordia do Señor e quere que todos os homes, os seus irmáns, **experimentena tamén**[8]. E aínda engade o Santo Pai: **o beato Álvaro do Portillo envíanos unha mensaxe moi clara, dinos que nos fíemos do Señor, que El é o noso irmán, o noso amigo que nunca nos defrauda e que sempre está ao noso lado. Anímanos a non ter**

medo de ir ao contraxeito e de sufrir por anunciar o Evanxeo. Ensínanos ademais que na sinxeleza e cotidianidad da nosa vida podemos atopar un camiño seguro de santidad[9].

Esta mañá, 1 de outubro, quen estamos a participar -todas e todos- nos actos romanos ao redor da beatificación, acudimos á audiencia do Santo Pai na Praza de San Pedro. Alí manifesteille unha vez máis o meu agradecemento e o de todos vós e asegúreille que nos esforzaremos por incrementar a nosa oración pola súa Persoa e as súas intencións, como nos rogaba expresamente nas últimas liñas da carta que me enviou: **pido, por favor, a todos os fieis da Prelatura, sacerdotes e laicos, así como a todos os que participan nas súas actividades, que recen por min, á vez que lles imparto a Bendición Apostólica[10].**

Pensemos con xúbilo que, nestes primeiros días de outubro, acumúlanse os motivos de acción de grazas e a necesidade de rezar, de rezar moito, confiando na bondade do noso Pai Deus. Mañá, aniversario da fundación da Obra, a nosa gratitude ha de alzarse ao Ceo con intensidade nova. Pola tarde, despois dun tempo de adoración eucarística na Basílica de San Eugenio, e tras venerar unha reliquia do novo beato, trasladaremos os sacros restos de don Álvaro á Cripta da igrexa prelatia.

Encomendedes á intercesión de don Álvaro tamén a paz do mundo, máis concretamente nos lugares onde moitas persoas sofren persecución por mor da súa fe, e oremos polos traballos da próxima Asemblea extraordinaria do Sínodo dos Bispos, que comeza o próximo 5 de outubro. Oxalá creza seriamente o noso recurso á Virxe co rezo do santo

Rosario, neste mes que tradicionalmente a Igrexa dedica a esa devoción mariana. Cheos de fe, alcemos as nosas súplicas por intercesión da nosa Nai, para que o Espírito Santo ilumine aos Pais sinodales na exposición da doutrina da Igrexa sobre o matrimonio e a familia, de capital importancia para que a sociedade civil volva camiñar, en todas partes, polas sendas que Deus "na súa amorosa providencia polos homes" sinalou.

Entre outros puntos de referencia para a nosa oración, lémbrovos algúns que o Papa san Xoán Paulo II expuxo na exhortación apostólica *Familiáris consórtio*, froito do Sínodo dos Bispos celebrado en Roma en 1980. Tras sinalar que o matrimonio cristián, sacramento da Nova Lei, constitúe un acto de culto a Deus e é medio e camiño de santidad para as persoas ás que o Señor chama a ese estado, o Papa subliñaba que así

como dese sacramento «derivan para os cónxuxes o don e o deber de vivir cotidianamente a santificación recibida, do mesmo sacramento brotan tamén a graza e o compromiso moral de transformar toda a súa vida nun continuo sacrificio espiritual»[11]. E iso só é posible, engadía o Santo Pontífice, acudindo asiduamente ao sacramento da conversión e a reconciliación, e ao sacramento da Eucaristía[12].

Como colofón, san Xoán Paulo II manifestaba a importancia da pregaria familiar -dos esposos, dos pais cos fillos-, que «é á vez froito e esixencia desa comunión que deriva dos sacramentos do Bautismo e do Matrimonio (...). Esta pregaria ten como contido orixinal a mesma vida de familia, que nas diversas circunstancias é interpretada como vocación de Deus e é actuada como resposta filial á súa chamada:

alegrías e dores, esperanzas e tristezas, nacementos e aniversarios (...), etc., sinalan a intervención do amor de Deus na historia da familia, como deben tamén sinalar o momento favorable de acción de grazas, de imploración, de abandono confiado da familia ao Pai común que está nos ceos»[13].

Paréceme que estes puntos sinalados por san Xoán Paulo II conservan unha gran actualidade e poden orientar a oración de todas e de todos nas próximas semanas.

Faládeo cos vossos parentes, amigos e coñecidos, para que, moi unidos ao Santo Pai, apoien así as tarefas do próximo Sínodo.

Non me deteño noutros aniversarios deste mes -é tan marabillosa a providencia de Deus guiando á Obra!-, pero buscádeos vós para permanecer moi preto de san Xosemaría, do beato Álvaro, e de

todas as mulleres e de todos os homes que xa gozan da contemplación da Trindade Santísima.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de outubro de 2014.

.....

[1] 2 *Cor* 2, 3.

[2] *Jn* 15, 10-11.

[3] Beato Álvaro, *Carta*, 1-XII-1992 ("Cartas de familia", III, n. 226).

[4] *Ibid.*

[5] San Xosemaría, *Forxa*, n. 105.

[6] 1 *Tm* 1, 17.

[7] Cfr. san Xosemaría, *Camiño*, n. 933.

[8] Papa Francisco, Carta ao Prelado do Opus Dei con motivo da beatificación de Álvaro do Portillo, 26-VIN-2014, festa litúrxica de san Xosemaría.

[9] *Ibid.*

[10] *Ibid.*

[11] San Xoán Paulo II, Exhort. apost. *Familiaris consortio*, 22-XI-1981, n. 56.

[12] Cfr. *Ibid.*, nn. 57-58.

[13] *Ibid.*, n. 59.